

laci odpověď, zvláště když, jak řečeno, nařízení se ve svém předpisu Šu 13 úplně s duchem zákona srovnává. Zjevně tedy žalobce žádá příspěvky propadlé, protože spadající do doby, za kterou nebyla změna ve výměře půdy včas podle předpisu zákona ohlášena.

Čís. 6643.

Poddlužník není oprávněn napadati usnesení o přikázání pohledávky k vybrání. Od okamžiku, kdy mu bylo doručeno usnesení o přikázání pohledávky k vybrání, jest oprávněn a na žádost věřitele povinen, aniž by mu bylo třeba vyčkati pravomoci usnesení, konati platy na uspokojení nároku vymáhajícího věřitele. Účinky placení poddlužníkovy, jež stalo se před pravomocí příkazovacího usnesení, nastaly ihned, leč že by usnesení bylo na stížnost změněno. Placení bylo účinným přes to, že se stalo krátce před zahájením vyrovnacího řízení na jmění dlužníkovu.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, Rv I 1622/26.)

Usnesení, jímž byla pohledávka dlužníkovy proti firmě P. přikázána k vybrání vymáhajícímu věřiteli, bylo doručeno firmě P. dne 26. dubna 1925. Firma P. zaplatila dne 30. dubna 1925 vymáhajícímu věřiteli celou vymáhanou pohledávku. Dne 2. května 1925 bylo o jmění dlužníka zahájeno vyrovnávací řízení, jež skončilo vyrovnáním na 35%. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se dlužník na vymáhajícím věřiteli vrácení toho, oč mu bylo zaplacenou firmou P. nad vyrovnávací kvotu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Podle Šu 305 ex. ř. vykoná se přikázání pohledávky tím, že se usnesení, jímž se vyhovuje návrhu, by pohledávka byla přikázána, doručí poddlužníkovi. Práva stížnosti do tohoto usnesení, jak tomu jest u zabavení podle Šu 294 ex. ř., zákon poddlužníkovi nevyhradil. Dle toho není poddlužník oprávněn napadati práveplatnost přikázání ani rekurssem ani žalobou (Neumann komentář k § 308 ex. ř. str. 898). Jest proto poddlužník od okamžiku, kdy mu usnesení to bylo doručeno, oprávněn a na žádost věřitelovu povinen, aniž by mu bylo třeba zkoumati pravomoc usnesení, konati placení na uspokojení nároku vymáhajícího věřitele, k jehož přijetí jest tento podle Šu 308 ex. ř. zmocněn. Že by vymáhající věřitel musil vyčkati pravomoci usnesení toho, by nabyt oprávnění k uplatnění práv v Šu 308 ex. ř. jemu udělených, není v zákoně vysloveno. Není proto také správným názor, že placení poddlužníkem a jeho přijetí vymáhajícím věřitelem před pravoplatností příkazujícího usnesení, jest účinným teprve ode dne pravoplatnosti onoho usnesení. Účinky jeho, zánik nároku (§ 1412 obč. zák.) a tím i zástavního práva (§ 469 obč. zák.) nastaly naopak ihned, pakli usnesení nebylo na stížnost změněno, a opravňovaly podle Šu 40 ex. ř. dlužníka, po případě vy-

máhajícího věřitele, by domáhal se zrušení exekuce. Placením sprostňuje se poddlužník nejen svého závazku vůči dlužníkovi (§ 313 ex. ř.), nýbrž zapraví také pohledávku vymáhajícího věřitele jménem dlužníka a sprostňuje tak i tohoto jeho povinnosti (§ 312 ex. ř.). V souzeném případě zaplatil poddlužník vymáhajícímu věřiteli — nynějšímu žalovanému — dne 30. dubna 1925, tedy před právomocí usnesení, kterým byla přikázána pohledávka, neboť toto usnesení bylo doručeno dne 26. dubna 1925 dlužníkovi. Že jeho placení bylo účinným hledíc k předpisům exekučního řádu, bylo již shora řečeno. Ale placení to bylo účinným také vzhledem k předpisům vyrovnacího řádu, třeba se stalo, jak je zjištěno, krátce před zahájením vyrovnacího řízení na jmění dlužníkovu. Je zjištěno, že toto bylo zahájeno dne 2. května 1925, takže od tohoto dne teprve počaly právní účinky vyrovnání (§ 7), kdežto v den placení (30. dubna 1925), kdy zanikl nárok i zástavní právo, jich dosud nebylo. Ježto podle Šu 8 vyr. ř. není dlužníku podavšímu návrh na zahájení vyrovnacího řízení zakázáno placení dluhu, byl tím spíše poddlužník před zahájením tohoto řízení oprávněn platiti za dlužníka jeho dluh vymáhajícímu věřiteli. Nemělo proto vyrovnání o jmění strany žalující na pohledávku strany žalované žádného vlivu, ježto jí dne 2. května 1925 již nebylo. Žalovaný nebyl proto ani vyrovnacím věřitelem. Důsledkem toho nemá pro posouzení věci významu námitka neplatnosti placení podle § 47 vyr. ř., uplatňovaná žalobcem v dovolání. Tato předpokládá úmluvu dlužníka nebo jiných osob s některým věřitelem, jímž však žalovaná strana nebyla. Nárok žalobcův, jímž se domáhá na žalované straně vrácení peněz vyplacených jí již před zahájením vyrovnacího řízení na její pohledávku nad vyrovnací kvotu, nemá tudíž v zákoně opory.

Čís. 6644.

Důvěryhodnost jest podmínkou zápisu do seznamu kandidátů advokacie. Pokud dlužno spatřovati důvěryhodnost v tom, že žadatel pokusil se podlouně vyvézt do ciziny nedovolený počet Kč.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, R II 420/26.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v Brně odepřel Dru Juliu F-ovi zápis do seznamu kandidátů advokacie pro jeho důvěryhodnost. D ů v o d y: Dr. Julius F. jest totožný s Juliem F-em, který koncem ledna 1926 zadržen byl na nádraží v Břeclavi pro pokus podlouného vývozu větší peněžité částky. Šetření konané výborem v uvedeném směru dotazy u příslušných úřadů vedlo k tomu, že výboru sdělen byl tento skutkový stav: Dne 20. ledna 1926 oznámil průvodčí lůžkového vozu v nočním rychlíku Praha—Viedeň orgánům pohraniční valutové kontroly v Břeclavě, že osobně mu známý cestující Julius F. snažil se ho cestou přemluvit, by od něho převzal před Břeclavou do úschovy podezřelý balíček (průvodčí soudil dle jeho formátu, že jest to balíček velkých papírových státovek) a odevzdal mu jej teprve na rakouském území. F. s místními poměry v Břeclavě dobře obeznámen, v Břeclavě z vlaku vystoupil, potlou-